

Jeg tænker i denne Forbindelse ikke paa de vitterlige Fejl, men jeg tænker paa de Urimeligheder, der var fremkommet som Følge af Prisforskydningen; dem vilde vi have været tilbøjelige til at imødegaa paa en saadan Maade, at der paa enkelte Punkter kunde være givet en midlertidig Hjælp. Men paa den anden Side, i det Øjeblik, Priserne faldt, vilde vi, saaledes som jeg nævnte det før, have været længere nede med Beskyttelsen, end vi vil komme, hvis vi staaer paa Toldloven af 1908. Som sagt, vi har drøftet dette Forhold ret indgaaende, og jeg skal kun kort omtale det her. Som en af de allervæsentligste af disse rene Urimeligheder, fremkaldt af Prisforskydningen, skal jeg nævne, at da vi i 1908 lavede den nu-gældende Toldlov, blev der paa Papirmasse sat en Værditold — det var et Forsøg, vi gjorde — paa 7½ pCt., medens derimod Tolden paa det færdige Produkt vedblivende beregnedes efter den gamle Vægttold. Resultatet har været, at medens Vægttolden har staaet stille regnet pr. Enhed, fordi Vægten paa Papir er den samme som før, er Tolden af Raastoffet, der var sat til 7½ pCt., løbet til Vejrs, efter, som Priserne løb til Vejrs, og dette vil sige, at vi i Virkeligheden er naaet til det Standpunkt, at der ydes langt, langt mere i Told for Raastoffet, end Tanken oprindelig var, saaledes at vi derved er kommet ind paa en stor, i alt Fald delvis negativ Beskyttelse. Dette Forhold er jo anerkendt fra samtlige Sider i denne Sal, idet vi i de senere Aar har maattet give midlertidig Hjælp for at raade Bod paa de Urimeligheder, der var fremkommet. Jeg sigter hermed til de Forslag, som er gennemført, saa vidt jeg ved enstemmigt, paa Finanslovene og Tillægsbevillingslovene for at afføde de Ulemper, som Prisforskydningen i saa Henseende havde fremkaldt. Ser man saaledes paa sidste Aars Tillægsbevillingslov, vil man finde, at det gælder Papirindustrien, Kartebeslag, Hatte- og Hueindustrien og en hel Række andre; jeg skal ikke trætte ærede Medlemmer med at opregne flere, enhver kan jo selv se det. Men det er altsaa fra alle Sider en godkendt Tanke, at der maatte og skulde raades Bod paa disse Urimeligheder; vi var ikke i Stand til at forsvare vedblivende at køre med dem, saa længe vi ikke kunde faa den almindelige

Toldlovsrevision gennemført — thi dér var jo nemlig Stedet, hvor det burde rettes.

Dette var en Kombination af alle disse forskellige Ting, vi skulde naa: Fordele til den ene Side skulde købes med Indrømmelser fra den anden Side, og denne Tanke gav sig i Virkeligheden i ikke ringe Grad Udslag i en bestemt Form; ja, den blev aldrig bestemt udformet, men den var dog ikke fremmed for nogen i denne Sal. Det var det, vi kaldte „Viking“-Princippet, hvorved man forstod, at man paa visse Omraader, hvor Forholdene havde ramt særlig haardt, vilde være tilbøjelig til at yde en kortvarig Hjælp, mod at den paa-gældende Beskyttelse saa til Gengæld faldt automatisk i de nærmest kommende Aar. Naar vi har kaldt dette Princip „Viking“-Princippet, er det, fordi denne Tanke var mest omtalt og mest gennemtænkt i Toldlovsudvalget lige overfor Blyantsfabrikken „Viking“. Paa dette Standpunkt var det, vi stod, da Rigsdagssamlingen 1921—22 sluttede. Der var i Virkeligheden et Arbejde i Gang paa forskelligt Hold, og der havde i alt Fald vist sig en ikke ringe Tilbøjelighed fra forskellige Sider til at enes. Selvfølgelig var der meget tilbage, det ved jeg fuldt vel, men Arbejdet var da kommet saa vidt, at vi i ikke ringe Grad var tilbøjelige til at tro, at der vilde kunne naas et Resultat, hvis blot Tiden tillod det. Men vi var allerede kommet langt hen paa Rigsdagssamlingen, i Sommeren 1922, vi var kommet hen i Maanederne Juli og August, og det var givet, at Tiden ikke slog til:

Saa havde det været mit Haab, at vi i Efteraaret 1922, da vi mødtes paa ny, havde været i Stand til at fortsætte dér, hvor vi slap; det var mit Haab, at vi kunde have taget fat omtrent paa samme Punkt og have faaet Tid til at gennemføre det, som vi efter min Mening var godt paa Vej til at naa til Enighed om. Da Rigsdagen imidlertid atter blev samlet i Efteraaret 1922, var Stillingen med eet Slag væsentlig forandret. Fra de to Yderfløje, paa den ene Side de mest udprægede Beskyttelsesvenner og paa den anden Side dem, som mente sig at være de mest udprægede Frihandelsvenner, strammede man Fordringerne paa en saadan Maade, at der fra begge Sider blev lagt Sten i Vejen, og det gik da, som